

בידא דימיניה ולימא הכו, אנה פלוני בר פלניא מורה דיוטספּ קא אתינה עלי עין גווע". ואמר רב אמר "על עין" אלא עולי עין. ור' בר חנינה אמר מהכא, (שם מה) "וידגו לרוב בקרוב הארץ", מה דגמם שביט מיט מאקסין (אותם) [עליהם] ואין (העין) [עין רעה] שולט בהם אף זרעו של יוטספּ אין עין רעה

שולוי עין. צולטן על סען ולם סען שלם פלטס (גראן):

עין איה

סב. פחה אידיך ואמר: האי מאן דסליך למתחא זוחיל מעינה ביישא לינקט זוקפא דידא דימיליה בידא דשMAILAH, זוקפא דידא דשMAILAH בידא

דימיניה, ולימא הכה: אנה פלוני בר פלניא מזודען דיוטספּ קא אתינה דלא שלטה ביה עינה באישא דכטיב "בן פורת יוסף בן פורת עלי עין", ואמר רב, אמר עלי עין אלא עלי עין. ור' בר אמר מה פולשות פועלות זו על זו יש מקומ לעין הרעה שתחפע לרעה. אמן לא תפעל כ"א על ידי חילישות הנפש המחפעלה, ותוכנן החילישות בא ע"י מה שלא נמצא את הכרת ערך עצמה כראוי, ונפש היהי מרכזו לפועלותיה כ"א מבט העין החיצוני, ונפש החלשה כזאת, שההשפעה החיצונית פועלת עליה להיות מרכז את דרכה בחירות, קיבל על נקלה וושם מההשפעה החיצונית לרעה ג"כ. והנה כאשר בכלל יתחלקו פועלות האדם, למשימות גופניות, באות מצד הכרח ומועלות התבצעות מצבו החומר, ומשימות שכליות, באות להקנותו הדריכים המשוכלים. והנה כל זמן שלא ישכיל האדם את הקשר החזק שצורך לקשר את שני חלקיו כללי פועלותיו, ואין שמאגרתו השכלית תהיה נשלה ור' אם יראה שתהרי כולה מתאמת בהיותה יצאה מכחה אל הפעול להכתר ולהשלים את הכת המעשי, והכח המשעי כשייחי משוכלל כל ארנו ישים מקום להשלים ביזטר את כל הקנים השכליים, או ימצא האדם את מטרתו בחיים ישרה בעולמו הפנימי, ונפשו תדריך ביראת יוצרה ואהבותו, שהוא חלוף חרדי בطن ע"י גור ד' נשמת אדם², או היה הנפש רוממה הרובה יותר מארחה המדרגה הפתוחה של חלילות מרכזו חייה רק על פי מבט של העולם החיצוני והשפעה של זולתו, שמה באים רוב הקלוקלים הנהוגים בחיים המורגלים, גם יהיו כל כבוד ונפשו פנימה, ומתקן שימצא האשור האמתי

ומנוחת נפשו בעולמו הפנימי, לא יהי משועבד להשפעה החיצונה של הבריות הסובבות אותו, לשום את מבשתהן מרכזו לחיו ודרךין, ועם זה יהי מתעליה שליטה הרעה החיצונית, הפעלת פועל על אלה הנפשות הנמכרות והחולשות.

פעולות יד חמין מכוננת נגד הפעולות השכלית, ופעולות היד השמאלית אל המעשימים החומריים. האמצעי להוציא אל הפעול את פועלות הידים, אם אמנס האבעות בכללה כמה כל הפעלה, "מעשה אבעותיך"³, אמנס הגורם הרاوي להוציא אל הפעול הגמור את כל פועלות האבעות היא אבע האגדול, המשמש ומסיעת לטולן. ובאשר יסוד התורה הוא שהפעולות לעלם פועלות על הדיעות ע"פ עורך של הפעולות עצמן, אע"פ שאין הפעול יודע איוכוthen בפרטיות, אבל בה הפעולה הוא גדול עד מאד ופועל על כל אחד כפי הcntנו וכשרונו, ובלה תועלת לא תצא כל פעולה מכוננת אל חכמה ושילימות בשחיישה, בלבד המתעלת הגוזלה שיש להתנהלות עמה והסתעפנין[ו]תיהן בין המושרים לזה הכרוכות כשלו הפעולה להנחיל גיב את תריעות שבעם בכללו. הנה כదיעיל למתחא, עיר כפי המובן, שהוא רוצה בטבע לknות לו חברה וריעות המועלה לכל עניינו הגשמי וחוותניים, אז האדם ראוי ביותר להשפעה של שייעבוד העולם החיצוני, שייעשה מרכזו עניינו ורק הסכמת הזולות ומיצאת ההן בעיני זולתו בערכו החיצוני לבדו. וזאת היא עבדות פנימית וחילישות נפשית ונמיכת מצב מאך, מה שמכשורה את האדם לדיי כל מצב מושחת ועשהו להתיות נ فعل בעצמו מכל עין רעה, בשכל, במדות, במעשים, ובזה ג"כ בthon עמקי הנפש בין השכלית בין החיננית, ע"פ סוד השפעת הנפשות אלה על אלה, שכשנהוג יותר חלושה, יותר נכובה בערכו הפנימי, היא יותר עללה לאלה ההשפעות. ע"כ ציריך שיבין

מרפיוונה וכשלוּן בחיה הפנימית. ע"כ לנquoֹט זקְפָא דידִיה דימִינִי, שמוֹצִיא אל הפעול פועלותיו המתייחסות על מטרת השכל, בידא דושמאלא, להראות יחש השכליות כוֹלֵן אל צד המעשַׂי שכאָדָם, ובזה ימְצָא סְקִירָה כלִילָה למגמה השכל בעולמו הפנימי. זקְפָא דידִיה דושמאלא, בידא המוציא אל הפעול עסְקִי המעשַׂים הגופניים, בידא דימִינִא, להשלימם לפי תוכנות השכל ותב忧ותיו. וכשיהוֹי אָדָם שֶׁלְמָ, שהשכל וכל סעיפיו ופערות הבאות מכחו ומכח תולדותיו, והמעשים על כל ענייהם וטעותיהם, יהוֹ נָרָגִים באָרג אָחָר ע"פ הכהה פנימית, תתחזק נפשו (בשלימה) [בשלימות] פנימית ולא תוכיל יד השפעת זולתו לגעת בו לדעה.

והנה כה החזוק הנפשי הפנימי מצינו באמת ביוסף באופן מאד געלָה בנסינו. עולם יפה תואר, עבר, שתהיה נפשו תזקה כי' עד שהעדק הפנימי של הקדריה: "וְאַזְיקָ אָעָשָׂה הָרֻעָה הַגְּדוֹלָה הַזָּאת וְחַטָּאתִ לְאָלָהִים"⁹, יהי חזק כי' מבלי תה כח לפעולה של השפעת אָדָונָנוּ, הוּא כה געלָה פנימי מאד, עד שזכה באמת ע"ז להנחיל ג'כ לבניו את אותה ההכנה של החזוק הפנימי מבלי שאה פנים אל העולם החיצוני, במקום שהוא עומד לשטן על העולם הפנימי. ע"כ הוא שטנו של עשו¹⁰, זובית יוסף להבה ובית עשו לקש¹¹, שעשו אינו יוצא את חובת מרכזו עלולו כי' ע"פ ההשפעה החיצונית לבירה. כי במה תוכל החרב להיות למרכז החיים, אם לא שכבודה המודומה של גבורים שופכי דם יגדייל עקב¹² על הישור והצדק הפנימי. הוא אדרום וארצו אדومة¹³, אין לך צבע הפעול ככה בחיצונו לגורות את עצבי הראות צבעו האדום¹⁴, אבל פורע פרעות בסדרי העין פנימה. ובאשר יחש כלל ישראל גדול והוא אל יוסף, ובפרט שע"י עירוב המשפחות א"א כלל כמעט שהיה אָדָם מישראל שלא נחערב בו מאומה מגועז יוסף, ובזה נחרכו להיות "בכדור שורו הדר לו וקרני ראמ קרני"¹⁵ הינו יופי עם גבורה, מתאים לגבורות, לא יופי המחליש את הגבורה הפנימית האמיתית, החיצונית נפרזה לדעה. ובויתור ביאור הצד כללי, בלבד החתוּמָות, גם החפצים הנמנוכים יש להם החבצורות בטוחה, מפני היהת כבר מרכזו חיון, עולמו הפנימי, וממנו ישלה קוֹיָם אל עולמו החיצון, מעד ההכורה הכרורה של חוכמו הגדולה והצדקה. אבל בדגים הללו, שביהם שמיים מכטין עלייהם כן [איין] עין הרע שולחת בהם, בזרעו של יוסף, הבאים בכחו ויורשים השפעת קדשוֹתו, המתועורת בכל אחד מישראל מעד כלותו ויחוסו ליוֹסֵף, שמוֹרָה על גודלן ההשפעה שתהשפעה עליהם מדתו של יוסף הצדיק, להכיר את הגבורה הפנימית הבאה באמת ע"י נסיך כבוי, שמכניס את האדם בכלל "גבורי כה צדוק וחבירו", כראמיין בקדושין¹⁶ "כגון רבִי צדוק וחבירו", אתם הקדושים הנוחלים מדורו של יוסף האדיק, שמכירם הוו הגבורה הפנימית, והם ע"ז גבורים בעבודת יוצרם, עושים דבריהם לשם פעלם ומדברים בהם לשםן¹⁷.

כל אופק החיים שלו, באופן שלא יהי צדיק להשלים מצד הכרה מנוגי זולתו, שאז כבר הוא משתעבד להשפעתם במדה יתרה. מובן הדבר שאין הדרכה זו חולקת על עין השлом ושיוני הדיעות והתחזרחות ממחלוקת, ושינוי הנתקנות המקום שהוא בה, שם ראי שasioות החבורה האנושית והלאומית, כי"א שיחיו כל אלה תוצאות הכרתו הפנימית, שכן הוא ראוי לפִי היושר והצדק, ע"פ דרכָה של תורה ומצוותה, שיתנסה לקיימה באהבה גמורה ותפץ עלין וקידוש, השוכן עמק בנפש פנימיה. והה(ה)שלמה זו של ההשכלה הבהה בהראותו לנפשו את קדר התהילים המעשים והשלימים, אין הם קשורים זה בזה וצריכים זה זהה, ושראוֹי להכיר שהכח הפנימי המוציא אל הפעול את המעשים השכליים, יהי בഗל ההשלמה המעשית ביחס הגופניות. כי הקיינים השכליים כשיישארו בלחין מכוננים למשה יאבדו תכילתם⁵, ואנו, מבלוי משים, תמצא להם מקום אותה התרבות המודומה, המוצאתן קן בנסיבות החלשות, ליחס המרכז אל זאת השפעת הבריות התיצזניות עליון, שהוא מאבד כל טוב פנימי ועשה כל מה הגון מכשון ומוסר ויראת ד' טהורה⁶, עושה את האדם לתנפי ויזיר בגאותו ויצנויות ועבדות של שליפות פנימית. וכן הכח המוציא אל הפעול את המעשים הגופניים, צריכים למצא להם מרכז עולמו השכל הפנימי. אז, למשל, כאשר יעסוק בתורה יהי למן ידע את המעשה "אשר יעשה אותם הארים וחוי בהם"⁷, וכאשר יعمل לציבור הון יהי למן תעודת הטוב והצדק, לככל נפשו ונפשות ביתו בכבוד מבלי שייהי למשא על אחרים, ולמצא ידו לו להרבות צדקה וחסד ביד נדיבת. אמן בהנתק קשר פעולות השכל מעסקי המעשת, ותכליות המעשית אל הפעול מנגמתה השכל, אז ימצא לו צירור חלש וכחוב לעשות את תורתו לעטרה של ציצת נובל⁸ לכבוד המודומה של השפעת זולתו עליון, והמעשים יהיו ג'כ משועבדים למגמות כאלה שמהן מקור לכל חילישות נפשית, ושיעבד של שלילת שליטות עצמו על נפשו

ע"כ נקראו כל ישראל בשם יוסף, כמו שהעיר ג'כ הנקה[רש"א] [כאן]. ובאמת מפני ההשפעה הגדולה של הכשרון המיחודה של השליטה הפנימית שהוחזון¹⁶ כזה יוסף ויצא אל הפעול ע"י נסינו, שמאז נקראו כזה יוסוף, לדברי הזוהר¹⁷. אמנם אין כי שכחת של שם צרייך, לדברי הזוהר. רק בערך מושכל אצל האדם השליתה הפנימית יהי רק בשער מושכל אצל כבוי צרייך לו ג'כ שקיי מורגש ומוסבע. ובאשר חינוך ההרגשה והטבעות מני ילדות תלמידים בחינוך התלמידים ברוב פעולות מני ילדות תלמידים ביחסם האם, ע"כ באמור אני פלוני מזרעה יוסף קא אתנא, יאמר בר פלניתא ע"ש אמרו. וגדולה היא פעלות האמרה עס המעשה המתיחס להרואות הנשגבות והקדושות הללו, להפעיל על האדם כח של חזוק פנימי מוסרי וטבעי, ומילא ינצל מעין רעה מכל הצדדים, בהיות נפשו מתרוממת לשאיות גדלות וברורות אצלו, מתחזות בכל חלקו חייו המפוזרים לכל גדול ושלם. ע"כ יהי עולי עין, ייחר רומנים אפשרות שלילית העין וכל השפעת